

RUSSELL, CHARLES TAZE

Den närvarande sanningen / af C. T. Russell

Stockholm : Skand. förlagsexp.
1911

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.

Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> eller boken.

- <http://search.books2ebooks.eu/>

RUSSELL, C. T.

Teol.
Lappbygg
(Bis)

Den närvarande sanningen.

»Därför är det min afsikt att alltid påminna eder härom, fastän I veten det och ären befästade i den sanning, som har kommit till eder» (2 Pet. 1: 12).

Hvarför tala somliga så mycket om Kristi återkomst? Kunna vi veta, när denna händelse skall äga rum? Säger icke bibeln: »Men om den dagen och stunden vet ingen, icke ens änglarna i himmelen, utan Fadern allena»? Och äfven om vi kunde veta, när den dagen skall komma, hvarför skall man säga så mycket därom? Om vi blott äro beredda att dö, äro vi då icke äfven beredda för Kristi återkomst? Hvarför skall man åstadkomma söndring i församlingarna genom att framhålla detta ämne? Vore det icke bättre att förena sig med de andra kristna och arbeta för människors omvändelse till Gud genom att predika Kristus i stället för att predika om Kristi återkomst och därigenom föranleda söndring? Alla tro ju, att han skall komma någon gång.

Dessa äro bland de vanligaste invändningar, som framställas mot dem, som predika om Kristi återkomst, och ändamålet med denna afhandling

1911.

är att besvara dessa invändningar. Naturligtvis tycka de, som framställa dem, att de äro grundade. Det oaktadt tro vi, att de äro helt och hållet oskriftenliga. Ofvan anförda skriftställe talar om den sanning, som kommit till oss eller, såsom det heter i gamla öfversättningar, »den närvarande sanningen». Petrus talar visserligen ej om vår tid, men hans ord visa, att det var någonting på hans tid, som var *närvarande* sanning. En del sanningar äro alltid lika sanna och tillämpliga, såsom att det finns en Gud och att vi böra tro på honom och omvända oss från våra synder. Dessa sanningar böra alltid framhållas. Andra sanningar däremot äro mera lokala eller kunna tillämpas endast på vissa tider. Såsom exempel härpå hänvisa vi till Noa. När rätta tiden kom, gaf Gud honom ett budskap att förkunna för världen såsom en varning för den kommande syndafloden. Noa förkunnade detta budskap omkring ett hundra tjugu år eller till dess floden kom. Det var nödvändigt, att han skulle varna världen rörande denna förestående dom, och Gud välsignade honom i detta arbete. Men antag, att Noa, sedan floden var öfverstånden, hade fortfarit att predika om en kommande flod, alldeles som han gjorde, innan den kom, skulle hans predikan då ha varit af någon betydelse, eller skulle den ha gjort någon inverkan på dem, som hört den? Skulle den hafva varit sann? Visserligen icke. Tiden för detta budskaps förkunnande hade förlupit. Det hade varit en närvarande sanning för dem, som förgingos i syndafloden, men sedan denna var öfverstånden, eller ett tusen år innan den kom, kunde det ej hafva varit en närvarande sanning. Var icke Noa utsänd af Gud? Jo, visserligen. Var det icke ett viktigt och san-

ningsenligt budskap, som han förkunnade? Visserligen. Välsignade icke Gud honom, under det han förkunnade det? Jo. Kunde han hafva uraktlåtit att förkunna detta budskap, utan att därigenom draga Guds misshag öfver sig? Hade han nekat eller försummat att förkunna det, så hade Gud förkastat honom och upprest någon annan i hans ställe.

Låt oss betrakta ett annat exempel. När Gud sände profeten Jona till Nineve, ropade Jona: »Ännu fyrtio dagar, och Nineve varder omstörtadt.» Var det nödvändigt, att denna varning skulle gifvas till Nineves invånare? Af Guds förfaringsätt med Jona, då han nekade att göra, hvad Herren befallt honom, se vi tydligt, att det så var. Och hvilken uppståndelse blef det icke bland invånarna i den stora staden, då profeten förkunnade detta budskap? Det föranledde dem att omvända sig i stoft och aska. Det var ett medel, som Gud brukade för nineviternas frälsning. Det var närvarande sanning för dem vid det tillfället, och hade de förkastat det, så hade de gått förlorade. Men antag, att Jona, därför att Gud så rikligen välsignat hans budskap, hade fortfarit att i årtal efteråt förkunna: »Ännu fyrtio dagar, och Nineve varder omstörtadt», skulle det då hafva varit förnuftsenligt eller sannt? Visserligen icke. Det hade varit en närvarande sanning, men kunde icke vara det längre.

Låt oss anföra ännu ett exempel. Vid Kristi första ankomst uppreste Gud Johannes döparen i uppfyllelse af Es. 40: 3 (Matt. 3: 3) och sände honom att förkunna ett särskildt budskap, att bereda vägen för den kommande Messias. Johannes predikade bättringens dop och tillsade folket att

tro på honom, som skulle komma. Detta var ett särskildt varningsbudskap från Gud, och han välsignade det storligen. Det var uttryckligen en närvarande sanning för det släktet och under den tid Johannes förkunnade det. De, som anammade det, blefvo välsignade af Gud; men de, som icke anammade det, »föraktade Guds råd angående dem själfva». »Och allt folket, som hörde honom, och publikanerna gáfvo Gud rätt och läto döpa sig med Johannes' dop. Men fariseerna och de lagkloka föraktade Guds råd angående dem själfva och läto icke döpa sig af honom» (Luk. 7: 29, 30). Men sedan Kristus kommit och börjat predika evangelium, skulle det då ha varit passande för apostlarna eller andra att förkunna samma budskap, som Johannes förkunnade några år förut? Ingalunda. Det skulle icke hafva varit sannt, och Gud skulle ej hafva välsignat det.

I Apg. 18: 22—28; 19: 1—7 finna vi ett exempel härpå. Omkring femton år efter Kristi uppståndelse predikade Apollos samt döpte med Johannes' dop. Men då Paulus kom dit, omdöpte han det oaktadt samma personer till den på deras tid närvarande sanningen angående en uppstånden Frälsare.

Många flera liknande exempel kunde anföras, men dessa äro tillräckliga för att visa betydelsen och tillämpningen af uttrycket »den närvarande sanningen».

Alla måste instämma med oss däri, att det finnes viktiga och allvarliga sanningar, som tillhöra särskilda tider och som ej skulle vara sanna, om de förkunnades på någon annan tid. Vi blifva ofta tillfrågade: »Om dessa ting, som ni predika om Kristi ankomst, äro verkliga, hvarför hafva de

då icke förut blifvit uppdagade och förkunnade bland folket?» I de förut anförda exemplen finna vi ett tydligt svar på denna fråga: tiden var ännu ej kommen, och därför hade det varit helt otillbörligt att förkunna ett sådant budskap. Det skulle ingalunda varit på sin plats för Noa, Jona eller Johannes att förkunna sitt budskap ett tusen år, innan händelsen verkligen ägde rum. Så skulle det heller icke varit på sin plats att förkunna Kristi snara återkomst för ett tusen eller fem hundra år sedan, innan denna tilldragelse ännu kunde sägas vara nära. Men när tidens fullhet har kommit och denna tilldragelse står för dörren, då skall budskapet därom i verkligheten vara en närvarande sanning för dem, som höra det. Då kommer det att vara den allra viktigaste sanning, som förkunnas för världen. Kristus förklarar det själf på följande sätt:

Efter att hafva beskrifvit de tecken, som skulle utmärka tiden för hans andra ankomst, och vidare förklarat, att på den tiden skulle det vara såsom i Noas dagar, säger han: »Hvilken är nu den trogne och kloke tjänaren, hvilken hans herre har satt öfver sitt husfolk för att gifva dem deras mat i rätt tid?» (Matt. 25: 45). Hvilken är *nu*, d. v. s. vid tiden för Kristi andra ankomst, som omtalas i detta kapitel, den kloke tjänaren, som skall gifva husfolket mat i rätt tid? Stanna och betänk, hvad dessa orden betyda — »mat i rätt tid». Här är en man, som håller ett värdshus. Under vintern förskaffar han sådana födoämnen, som vanligen brukas om vintern, och ingen klagar däröfver. Men så kommer våren, och grönsaker börja finnas att tillgå, men värdshusvärden förskaffar inga sådana för sitt bord. Smultron och hallon äro mogna, men han

köper inga för sina gäster; körsbär och äpplen finnas på torget, men inga synas på hans bord. Han fortfar att förskaffa gästerna samma slags föda som under vintern. Månne de under sådana förhållanden skulle känna sig belåtna? Nej, de hade stor orsak att klaga, emedan de ej finge sådan föda, som är passande för årstiden.

Denna vår Herres liknelse är en skön framställning af nödvändigheten af att undervisa Guds husfolk eller församling angående de sanningar, som rätteligen tillkomma den under världens olika tidsåldrar. Endast på detta sätt kan församlingens andliga lif uppehållas. Och just här kan det vara på sin plats anmärka, att orsaken, hvarför lärda teologer icke göra större framsteg, än de göra, ligger däri, att de följa ej med tiden och predika ej lefvande sanningar, som tillhöra deras tid. De gå långt tillbaka i tiden och studera beryktade mäns teologiska arbeten och trosbekännelser. Dessa män voro lifligt medvetna om de sanningar, som voro tillämpliga på deras tid, och med dessa satte de hela världen i rörelse. Och nu, sedan dessa dagar förflutit och en förändring i förhållandena uppstått, så upptaga nämnda teologer dessa mäns gamla argument och fylla sina hufvuden med ideer, som blott kunna tillämpas på förflutna tider, under det andra tydliga och lefvande sanningar, tillhörande deras egen tid, åsidosättas. Därför kan Gud heller icke bruka dem till att utföra sitt verk, utan måste välja fattiga herdar, fiskare och handverkare, hvilkas hjärtan äro öppna för att mottaga den närvarande sanningens ljus. Sådana ödmjuka män, utrustade med lefvande sanningar, som angå deras egen tid, gå ut och förkunna dessa och åstadkomma en stor rörelse i världen. Det var just an-

gående denna punkt, som de skriftlärda, fariseerna och folkets ledare begingo ett stort misstag på Kristi tid. Kristus förebrådde dem för att de ej dömde om tidernas tecken (Matt. 16: 1—3). Jerusalem blef förstördt, emedan dess invånare icke kände den tid, då de voro sökta (Luk. 19: 41—44).

Detta leder oss att betrakta en annan viktig sanning, nämligen denna: Gud uppenbarar alltid en sanning för sitt folk, så snart tiden är inne för dess förkunnande för världen. Amos säger: »Ty icke gör Herren, Herren, något, utan att han uppenbarar sitt råd för sina tjänare, profeterna» (kap. 3: 7). Här framställes den stora sanning, som vi nu söka klargöra, nämligen den, att Gud lämnar aldrig sitt folk i mörker angående viktiga händelser, som hafva någon hänsyftning på det. Låt oss betrakta några exempel.

Noa blef upplyst om, att syndaflo den skulle komma om hundra tjugu år (1 Mos. 6: 3). En kort tid innan flo den kom, uppenbarade Gud för honom den bestämda tiden, då den skulle komma. »Ty sju dagar härefter vill jag låta regna på jorden i fyrtio dagar och fyrtio nätter» (1 Mos. 7: 4).

Abraham blef på förhand underrättad om, hur länge Israels barn skulle vistas i Egypten. »Man skall där göra dem till trälar och förtrycka dem i fyra hundra år», sade Herren. »Och sedan skola de draga ut med stor egendom» (1 Mos. 15: 13, 14).

När Herren tänkte förgöra Sodom, sade han: »Skall jag dölja för Abraham, hvad jag ämnar göra?» (1 Mos. 18: 17). Strax därpå underrättade Herren Abraham om hvad han inom kort tänkte göra. Äfven Lot blef varnad och flydde ut ur staden undan den öfverhängande faran.

Genom Josef uppenbarade Gud de sju åren af stor ymnighet och de sju hårda åren, som skulle komma öfver Egypten (1 Mos. 41: 26—30).

När tiden för Israels befrielse från slafveriet i Egypten var i annalkande, uppreste Gud Moses för detta verk. Af Apg. 7: 25 se vi, att Moses visste, när tiden hade kommit, och äfven att Gud genom honom skulle föra Israel från Egypten: »Och han menade, att hans bröder skulle förstå, att Gud genom hans hand skulle frälsa dem, men de förstodo det icke.» Ehuru folket i allmänhet ej förstod det, så var det ej obekant för Moses. Gud hade äfven förutsagt, huru länge Israels barn skulle vandra i öknen (4 Mos. 14: 34).

Den sjuttioåriga fångenskapen i Babylon blef äfven på förhand uppenbarad för Guds folk: »Och hela detta landet skall varda öde och förstördt, och dessa folken skola tjäna konungen i Babel i sjuttio år» (Jer. 25: 11).

Sjålfva året för Messias' ankomst uppenbarades: »Och vet nu och förstå, att ifrån den tid, då ordet utgick därom, att Jerusalem skulle varda återställdt och uppbyggdt, till den Smorde Fursten äro sju veckor och sextiotvå veckor» (Dan. 9: 25).

De 1260 åren af påffigt herravälde förutsågas i Dan. 7: 25.

Vid Kristi första ankomst uppenbarades det för heliga män och kvinnor, att de skulle se Fräl-saren, innan de dogo, hvilket de äfven fingo (Luk. 2: 25—30, 36—38). Folket trodde då allmänt, att han skulle komma vid den tiden. Gud uppreste Johannes döparen till att vara Kristi förelöpare för att bereda folket för hans ankomst. Johannes visste, att Kristi ankomst var nära för handen, och han uppmanade folket att tro på ho-

nom, som skulle komma. Och han visste med bestämdhet, hvilket budskap han hade att förkunna och hvilken profetia han uppfyllde. I Joh. 1: 22, 23 läsa vi: »Då sade de till honom: Hvem är du, att vi må gifva dem svar, som hafva sändt oss? Hvad säger du om dig själf? Han sade: Jag är en ropandes röst i öknen: gören Herrens väg rät, såsom profeten Esaias har sagt.» Här hafva vi en profetia, som blef gifven århundraden förut. När den bestämda tiden kom, kallades Johannes för att förkunna detta budskap, och detta gjorde han, vetande och påstående, att han därmed uppfyllde denna profetia.

Sålunda kunde vi framlägga det ena exemplet efter det andra på, att alla viktiga händelser, som haft någon förbindelse med Guds verk eller folk, alltid hafva blifvit uppenbarade för hans församling en kort tid, innan de ägt rum. Så snart det släkte, som skulle bevittna dessa händelser, framträdte på skådeplatsen, har Gud alltid upprest män för att varna folket med hänsyn till deras annalkande. Guds tjänare, som vandrat med Herren i sanningens ljus, ha alltid blifvit under rättade om sådana händelser, och de ha varit beredda för dem, när de kommit. På samma gång har det äfven funnits en annan stor klass, som icke blott varit okunnig med afseende på dessa händelser, utan äfven motstått alla, som förkunnat dem.

Vi öfverlämna nu åt läsaren att själf döma om riktigheten af denna bevisföring. Om emellertid dessa jämförelsevis mindre viktiga händelser, såsom syndafloden, Sodoms förstörelse, utvandringen ur Egypten, Nineves förstörelse, Johannes döparens uppträdande m. fl., blefvo uppenbarade för Guds folk

och ett särskildt budskap med afseende på dem blef förkunnadt, kort innan de inträffade, är det icke då oförsvarligt att antaga, att den sista stora dagen skulle komma öfver Guds folk, utan att det skulle veta något därom eller utan att någon varning förut gifvits? De förra händelserna rörde endast det släkte, som då lefde, ofta blott en ringa del däraf, och likväl ansåg Herren dem vara af sådan stor vikt, att han uppenbarade dem för sitt folk och undervisade det släktet med afseende på dem.

Men när domens stora dag kommer, när Kristus uppenbaras såsom Konung öfver alla konungar och Herre öfver alla herrar, när de döda uppstå, när denna världen förgås och alla jordiska ting upphöra — af huru mycket större betydelse skola ej dessa händelser blifva än alla de andra! I dessa stora tilldragelser skola alla hafva del, både lefvande och döda, från Adam till det sista människobarn, som blifvit födt. Alla andra händelser äro obetydliga i jämförelse med dessa. Kunna vi då antaga, att sådana händelser som dessa skola komma öfver världen och Guds folk, utan att Guds tjänare veta något därom eller den minsta varning därom gifvits? Vårt eget förnuft säger oss, att det ej kan blifva så. Guds handlingssätt med sitt folk under det förflutna visar oss, att det skall ej blifva så. Dessutom hafva vi öfverflöd af direkta bevis för, att Gud skall gå tillväga på samma sätt i de sista dagarna, som han alltid gjort under det förflutna, nämligen att han skall undervisa sitt folk om hvad som förestår samt gifva världen en varning. Såsom bevis härför skola vi framlägga några

tydliga och klara grundsatser för läsarens öfvervägande.

1. *Domen, Kristi återkomst, uppståndelsen och världens ände äro händelser, som enligt skriftens lära en gång skola äga rum.*

Vi bekymra oss icke nu om, när de skola äga rum, utan hålla oss helt enkelt till den sanningen, att de skola inträffa en gång. Det synes som om intet ämne i bibeln vore tydligare uppenbaradt och uttryckligare omtaladt än dessa sanningar, och vi förmoda, att de flesta af våra läsare öfverensstämma med oss häri. De tro på Kristi återkomst och de dödas uppståndelse likasom vi. Angående dessa punkter finnas således inga skiljaktigheter. Det oaktadt vilja vi anföra några få af de många bibeltäxter, som angå dessa händelser.

Domen. »Emedan han har fastställt en dag, på hvilken han skall döma världen med rättfärdighet, genom en man, hvilken han har därtill bestämt, erbjudande tron åt alla, i det att han har uppväckt honom från de döda» (Apg. 17: 31). »Och jag såg en stor hvit tron och honom, som satt därpå, för hvilkens ansikte jorden och himmelen flydde, och intet rum blef funnet för dem. Och jag såg de döda, stora och små, stå inför tronen, och böcker upplätos; och en annan bok vardt upplåten, som är lifvets, och de döda blefvo dömda enligt det, som var skrifvet i böckerna, efter sina gärningar» (Upp. 20: 11, 12).

Kristi återkomst. »Ty Människosonen skall komma i sin Faders härlighet med sina änglar och skall då löna hvar och en efter hans gärningar» (Matt. 16: 27). »Ty såsom ljungelden går ut från öster och synes ända till väster, så skall

Människosonens tillkommelse vara» (Matt. 24: 27). »Och när han hade sagt detta, vardt han i deras åsyn upptagen, och en sky tog honom bort från deras ögon. Och när de sågo upp mot himmelen, i det han for bort, se, då stodo två män hos dem i hvita kläder, hvilka ock sade: I galileiska män, hvarför stån I och sen mot himmelen? Denne Jesus, som har blifvit upptagen från eder till himmelen, han skall så komma, som I hafven sett honom uppfara till himmelen» (Apg. 1: 9—11). »Ty Herren själf skall stiga ned från himmelen, med befallande rop, med öfverängels röst och med Guds basun, och de, som hafva dött i Kristus, skola uppstå först» (1 Tess. 4: 16).

Uppståndelsen. »Förundren eder icke öfver detta; ty en stund kommer, då alla, som äro i grifternas, skola höra hans röst. Och de skola gå därutur, de, som hafva gjort det goda, till lifvets uppståndelse, och de, som hafva gjort det onda, till domens uppståndelse» (Joh. 5: 28, 29).

Världens ände. »Åkern är världen, och den goda säden, det är rikets barn, men ogräset är den ondes barn. Ovänner, som sådde det, är djäfvulen; skördetiden är världens ände, och skördemännen äro änglar. Såsom nu ogräset hämtas tillhoppa och uppbrännes i eld, så skall det ske vid denna världens ände. Människosonen skall sända sina änglar, och de skola hämta tillhoppa ur hans rike alla förargelser och dem, som göra orätt, och de skola kasta dem i den brinnande ugnen; där skall gråten och tandagnisslan vara» (Matt. 13: 38—42).

Inga ord kunde uttryckligare framställa dessa stora och viktiga händelser? Ja, säga våra motståndare, vi medgifva, att dessa händelser skola

ske någon gång, men ingen kan veta, när de skola ske. Kristus kan komma i natt eller nästa vecka, men han kan ock dröja ett tusen år ännu, innan han kommer. Allt vi behöfva är att vara beredda för döden, sedan må Kristus komma när som helst.

De, som göra dessa invändningar mot läran om Kristi snara återkomst, tro utan tvifvel, att detta resonemang är förnuftigt och bibelenligt. Men låt oss undersöka frågan närmare. De, som påstå, att Kristus möjligen kan komma redan i natt, säga äfven ofta, att världen skall blifva omvänd och att det skall blifva ett tusenårigt rike före Kristi återkomst. Vidare söka de bevisa, att judarna först skola blifva omvända och återkomma till Palestina samt att en och annan profetia ännu icke blifvit uppfylld. Likväl säga de, att Kristus kan komma i natt! Vi hafva aldrig kunnat begripa, huru världen skulle kunna blifva omvänd och ett tusenårigt rike börja och sluta, så att Kristus därefter kunde komma — redan »i natt». Det oaktadt påstår man bestämdt, att i denna ordning skola dessa händelser inträffa. Judarna skola blifva omvända och återkomma till Palestina, innan Kristus kommer — och likväl kan han komma i natt! Många andra profetior hafva ännu ej gått i fullbordan, och likväl kan Kristus komma i natt! Tror man i verkligheten allt detta? Vidare, när man gör sådana påståenden, så antager man, att Kristi tillkomelse skall ske, utan att några föregående tecken blifvit gifna, utan att världen blifvit varnad och Guds folk erhållit någon kunskap därom. På detta sätt påstår man i verkligheten, att allting skall fortfara i samma tillstånd, som det varit från begynnelsen, utan något tecken eller ringaste var-

ning, så att det första såväl syndare som Guds folk få veta något om Kristi återkomst blir, då trumpetens ljud höres såsom ett åkslag från en klar middagshimmel! För att visa orimligheten af detta skola vi nu betrakta en annan grundsats:

2. *Innan dessa händelser äga rum, skola tecken gifvas, som bebåda deras annalkande.*

Det finnes många täxter, som tala om de olika tecken, hvilka skola ske kort före Kristi återkomst. Vi skola här anföra blott två eller tre, som uttryckligen intyga, att sådana tecken skola gifvas. »Och när han satt på oljebärget, gingo hans lärjungar afsides till honom och sade: Säg oss, när skall detta ske, och hvad skall vara tecknet för din tillkommelse och världens ände?» (Matt. 24: 3).

Lärjungarna frågade Jesus, hvad tecknet skulle blifva på hans tillkommelse och världens ände. Om inga tecken skulle gifvas, så hade Jesus helt enkelt svarat dem: »Barn, bekymren eders icke öfver denna sak. Det kommer ej att gifvas några tecken, som förebåda dessa händelser.» Men i stället för att sålunda besvara deras fråga uppräknar han strax en lång följd af tecken. Lukas återgifver i korthet hans svar sålunda:

»Och tecken skola ske i sol och måne och stjärnor, och på jorden skall ångest komma öfver folken, och de skola förtvifva vid hafvets och vågornas dån, under det att människor uppgifva andan af fruktan och af väntan på det, som skall öfvergå världen, ty himmelens krafter skola bäfva, och då skola de se Människosonen komma i en sky med stor makt och härlighet. Men då detta begynner ske, resen eders upp och upplyften

edra hufvud, ty då nalkas eder förlossning» (Luk. 21: 25—28).

Jesus säger här, att det skall blifva »tecken i sol och måne och stjärnor» samt på jorden o. s. v. Så äiven i den 11:te versen säger han: »Och det skall vara stora jordbäfningar på den ena orten efter den andra och hungersnöd och farsoter, och stora skräcksyner och tecken från himmelen skola visa sig.» Joel omtalar samma tecken: »Och jag skall gifva under ofvan i himmelen och tecken nere på jorden, blod och eld och rökmoln; solen skall vändas i mörker och månen i blod, förrän Herrens stora och uppenbara dag kommer» (Apg. 2: 19, 20). Från dessa täxter draga vi den slutsatsen, att Herren skall gifva tecken, som utmärka tiden, då hans tillkommelse är i annalkande.

Gud har sagt, att när den rätta tiden kommer, skall han gifva tecken eller uthänga skyltar på sådana platser, där alla kunna se dem, nämligen »ofvan i himmelen» och »nere på jorden». Och hvad betyda dessa tecken? Jo, de skola kalla Guds barns och världens uppmärksamhet till just den händelse, som förestår. Detta faktum allena är nog att visa, att Gud skall upplysa människorna med afseende på denna händelse. Af hvad nytta vore annars dessa tecken? Och när Gud en gång gifver dessa tecken, är det då en likgiltig sak, om människorna gifva akt på dem eller förkasta dem såsom icke värda deras uppmärksamhet, anse dem såsom en uppfyllelse af Guds ord eller förneka, att de hafva någon sådan betydelse?

Stanna och öfverväg detta för ett ögonblick. Besträffade icke Kristus sin tids människor, därför att de ej dömde om den tidens tecken? »I

skrymtare, förstån I att döma om himmelens utseende, men kunnen icke döma om tidernas tecken?» (Matt. 16: 3). Och om nutidens människor icke lägga större vikt på tidens tecken, än människorna då gjorde, skulle då icke Herren bestraffa dem nu lika strängt, som han gjorde på den tiden? Jo, det skulle han säkerligen. Var försiktig, min vän! Detta ämne har större betydelse, än du kanske tänkt. För att visa, huru viktigt detta ämne är, vilja vi här anförä en tredje grundsanning:

3. *Gud skall låta förkunna för världen ett varnande budskap strax före Kristi tillkommelse.*

Om detta är sant, så måste det vara nödvändigt, att ett sådant budskap blir förkunnadt. Äfven här kunde anföras många tydliga skriftställen, men vi hafva plats för endast några. Låt oss emellertid först resonera litet med hvarandra. Gud är nådig och långmodig och vill ingen människas förtappelse. Därför sänder han alltid i tid de ogudaktiga en varning, då någon dom förestår, så att de kunna omvända sig och undfly den, om de så önska. Han älskar sina barn och gör dem intet, utan att först uppenbara det för dem.

Varnade icke Gud världen i Noas dagar? Så skall han göra äfven nu. Kristus säger: »Och såsom Noas dagar voro, så skall Människosönens tillkommelse vara» (Matt. 24: 37). Varnade icke Gud Sodoms och Nineves invånare? Förkunnade icke Johannes döparen ett varnande budskap, innan Kristi första ankomst skedde? Varnade icke Jesus sina lärjungar med hänsyn till Jerusalems förstörelse? Kunna vi då icke med goda skäl antaga, att han skall göra så äfven nu? Visste icke de rättfärdiga, när floden skulle komma, när Sodom skulle förgås, när judarna skulle lämna Egypt-

ten, när Nineve skulle förstöras och när Kristus skulle komma första gången? Så skola de äfven veta, när Kristus skall komma för andra gången. Intet kan vara klarare och hafva större grund än detta.

Men låt oss höra, hvad Herren säger: »Stöten i basun på Sion och blåsen larm på min helgedoms bärg! Bäfve alla de, som bo i landet! ty Herrens dag kommer, ja, den är nära» (Joel 2: 1). Hvad menas här med »Herrens dag»? Det är den tid, då Herren skall uppenbaras, hvilket följande täxter visa: »Men Herrens dag skall komma såsom en tjuf, och då skola himlarna med dån försvinna och elementen upplösas af hetta och jorden och de verk, som äro därpå, förbrännas» (2 Pet. 3: 10). Detta skriftställe visar, att Herrens dag är den tid, då den närvarande tidsåldern tager slut. Det är denna tid profeten Joel talar om, då han säger: »Ty Herrens dag kommer, ja, den är nära.» Detta bekräftas vidare af följande verser i samma kapitel: »Vid deras åsyn bäfvar jorden, skälfver himmelen, sol och måne svartna, och stjärnorna draga in sin glans.» Och Herren låter sitt dunder ljuda framför sin här; ty hans läger är ganska stort, och stark är den, som uträttar hans ord, och Herrens dag är stor och ganska förskräcklig; ho kan uthärda den?» (Joel 2: 10, 11).

Sedan vi nu funnit, hvad profeten talar om, skola vi närmare betrakta denna profetiska uppmaning: »Stöten i basun på Sion.» Detta gjordes alltid, då man önskade varna folket för någon viktig händelse. »Blåsen larm på min helgedoms bärg! Bäfve alla de, som bo i landet!» Detta visar, att någon stor händelse är nära förestående.

Hvilken händelse är det? När skall denna varning gifvas och detta rop höras, som profeten här talar om? »Ty Herrens dag kommer, ja, den är nära.» Således, när Herrens dag är i annalkande, när den är nära att inträffa, då är tiden inne för denna profetias uppfyllelse. Och skall icke Gud sörja för, att den då också blifver uppfylld? Detta skall han visserligen göra, om han än af stenar måste uppväcka män, som skola utföra detta verk. Och hvad kommer världen att få höra, när denna profetia går i uppfyllelse? Jo, den skall få höra basunljud och rop på Guds heliga bärg, såsom här är omtaladt.

Jämför detta med Es. 40: 3: »En ropandes röst är i öknen: Bereden Herrens väg, gören på heden stigen rät för vår Gud!» Denna profetia gafs 700 år f. Kr. Århundrade efter århundrade försvann med tidens ström, men ännu kom ingen för att uppfylla den. Slutligen hördes dock i det judiska landets öken en fattig mans röst, som förkunnade just detta budskap. Den rätta tiden var nu kommen. Gud, som omsorgsfullt tillser, att hans ord blifver uppfylldt, uppreste en man att förkunna det. Så måste det äfven tillgå med afseende på denna profetia angående ändens tid. När Herrens dag är nära för handen, skall Gud lägga en börda för detta verk på dem, som äro villiga att utföra det, och inga makter skola kunna förhindra det.

Vidare säger profeten Sefanja: »Herrens stora dag är nära, den är nära och mycket skyndsamt för handen. När Herrens dag låter höra sig, bittert ropa då de starke» (kap. 1: 14). Profeten fortsätter och beskriver denna dag och säger: »Besinnen eder och kommen till sans, I

folk, som blygens för intet, innan beslutet föder, — såsom en agn kommer den dagen — innan Herrens vredes glöd kommer öfver eder, innan Herrens vredes dag kommer öfver eder» (kap. 2: 1, 2). Här af framgår, att det i förbindelse med Guds vredes stora dag skall förkunnas ett varnande budskap för att bereda folket för denna dag. Johannes säger: »Och jag såg en annan ängel flyga midt på himmelen, som hade ett evigt evangelium, hvilket han skulle förkunna för dem, som bo på jorden, och för alla folkslag och stammar och tungomål och folk, och som sade med hög röst: Frukten Gud och gifven honom ära, ty stunden för hans dom har kommit, och tillbedjen den, som har skapat himmelen och jorden och hafvet och vattnens källor» (Upp. 14: 6, 7). Äfven denna profetia skall Gud sörja för, att den blifver uppfylld på den rätta tiden, ty Guds ord kan ej varda omintet.

När detta budskap förkunnas, då får världen höra just detta: »Frukten Gud och gifven honom ära, ty stunden för hans dom har kommit.» Detta är, såsom enhvar kan se, en kungörelse om att tiden kommit, då Guds dom skall hållas. Och detta budskap skall förkunnas öfver hela världen. Ett sådant budskap kunde ej ha varit sannt, om det förkunnats för något annat släkte än det sista, ty det är ej förrän i det sista släktets tid, som domen skall hållas. Hade det blifvit förkunnadt för ett tusen eller fem hundra år sedan, så hade det ej varit sannt, ty tiden var då ej kommen, att domen skulle hållas.

Detta är följaktligen ett de yttersta dagarnas budskap och ett afgörande bevis för, att strax före Kristi tillkommelse skall Gud uppresa ett folk, som skall gifva världen en allvarlig varning angående

domen. När den rätta tiden kommer, när tecknen gifvas och när Gud låter detta budskap förkunnas för världen, skulle det då vara likgiltigt, huruvida människorna gäfvé akt därpå eller icke? Kunna de förkasta det utan fara? Hur gick det med dem, som förkastade Noas varning, eller med dem, som ej trodde Johannes döparens och andra liknande budskap? Och skall det icke gå på samma sätt med dem, som förkasta budskapet om Kristi tillkommelse, när det förkunnas?

Det är icke så mycket vår afsikt att här bevisa, att ett sådant budskap förkunnas i våra dagar, utan hellre, att ett sådant budskap måste förkunnas strax före Kristi tillkommelse, så snart tiden därför är inne. Låt oss nu närmare betrakta det ofta upprepade påståendet, att om vi endast äro beredda för döden, så äro vi äfven beredda för Kristi tillkommelse, följaktligen är det icke af någon betydelse, huruvida vi hörsamma detta budskap eller ej, blott våra hjärtan äro rätt inför Gud. Detta är blott en invändning, uppfunnen i ändamål att vagga människorna till sömns och tillsluta deras ögon för sanningen.

Om vi betrakta denna invändning i ljuset af andra liknande händelser, skola vi snart upptäcka dess ohållbarhet. Antag, att de personer, som hörde Noa predika, hade resonerat på samma sätt och sagt: »Det kan väl hända, att en sådan flod kommer, kanhända icke; ingen kan veta något därom. Dessutom är det ej så viktigt att veta detta. Äro blott våra hjärtan i ett rätt förhållande till Gud, så må floden komma när som helst.» De synas också ha resonerat så, ty de omkommo i floden. Men hvem skulle ha byggt arken och varnat världen, om Noa själf resonerat så? Skulle icke

Gud då låtit honom förgås med den ogudaktiga världen och i hans ställe upprest någon annan att utföra detta verk? Antag vidare, att Lot hade resonerat på samma sätt, när han hörde, att Sodom hotades med förstörelse, eller att de, som hörde Johannes döparen, hade resonerat sålunda: »Han säger, att Messias snart skall komma, och han säger sig äfven vara hans förelöpare. Kanhända är det sannt och kanhända icke. Det kan ingen veta. Hvad angår det för resten oss? Det är tids nog att tro på Messias, när vi få se honom. Och hvad skulle det gagna oss att låta döpa oss? Om vi blott älska och lyda Gud, så kunna vi vara fullt trygga. Messias må sedan komma eller icke komma.» Skulle folket ha kunnat på detta sätt förkasta Guds verk och budskap, utan att draga hans straffdomar öfver sig? Nej! Gud låter ej något budskap förkunnas, utan att det är nödvändigt. Och när han låter förkunna ett budskap för världen, så kan ingen strafflöst förakta och förkasta det. De, som icke antaga det, gifva därmed tillkänna, att de icke älska Gud och hans sanning, annars skulle de med glädje mottaga hans budskap.

4. *Då Jesus uppenbaras, skall det finnas två klasser af människor.*

Den ena klassen är ej i mörker angående denna händelse, utan väntar och längtar efter den; den andra klassen gifver icke akt på tecknen eller hörsammar varningen, och öfver den kommer därför Herrens dag såsom en tjuf om natten. Detta framhålles tydligen af Paulus i 1 Tess. 5: 1, 2: »Men om tiderna och stunderna, mina bröder, hafven I icke behof af att något skrives till eder, ty I

veten själfva väl, att Herrens dag kommer såsom en tjuf om natten.»

»Ja», säger någon, »det är just hvad jag tror. Den dagen skall komma såsom en tjuf om natten. Detta visar, att de, som tro, att de kunna veta något om denna händelse, taga fel:» Drag icke så hastiga slutsatser, min vän. Den följande versen visar, att alla, öfver hvilka Herrens dag kommer såsom en tjuf, skola blifva förgjorda. »När de säga: det är frid och säkerhet, då kommer ett plötsligt fördärf öfver dem, likasom födslovåndan öfver den hafvande kvinnan, och de skola icke kunna undfly» (v. 3). Här beskrifves en klass af människor, öfver hvilka Herrens dag skall komma såsom en tjuf om natten. Dessa människor säga: »Det är frid och säkerhet.» Därpå beskrifves den andra klassen, de troende: »Men I, mina bröder, ären icke i mörker, så att den dagen skall öfverfalla eder såsom en tjuf» (v. 4). De, som tillhöra denna klass, vandra i ljuset och äro vakande, d. v. s. de akta på tidens tecken. De, som tro, att världen blifver bättre och bättre, till dess alla människor blifvit omvända, tro icke, att Herren snart skall uppenbaras. De se inga tecken därpå och tro det icke. När Herren kommer, skall han därför öfverrumpla dem liksom en tjuf, som kommer om natten. Detta är den klass af människor, om hvilka Kristus säger, att Herrens dag skall komma öfver dem »såsom en snara» (Luk. 21: 35). De äro blinda med afseende på de stora och förskräckliga händelser, som känneteckna världens ände. De veta ingenting af, förrän den dagen kommer öfver dem och finner dem helt och hållet obe-reda.

I 2 Pet. 3: 3, 4 säges vidare om dessa tvänne

folkklasser: »Framför allt vetande, att i de yttersta dagarna skola komma hånfulla bespottare, som vandra efter sina egna lustar och säga: Hvar är löftet om hans tillkommelse, ty från den dag, då våra fäder afsomnade, förblifver allt, såsom det har varit från skapelsens begynnelse?» Detta visar, att en annan klass samtidigt är sysselsatt med att predika öfver löftet om Herrens tillkommelse. Men dessa bespottare disputerar däremot och bespotta detta löfte och dem, som kalla folks uppmärksamhet till de tidstecken, hvilka visa, att Herrens ankomst är nära.

Häraf se vi: 1) att i de yttersta dagarna skall det finnas en klass, som motverkar och bespottar budskapet om Kristi återkomst; 2) att det skall finnas en annan klass, som förkunnar och försvarar denna sanning.

Samma sak framställes äfven hos profeten Daniel. Under det ängeln talar om »ändens tid», säger han till Daniel: »Gå, Daniel! ty dessa orden skola förblifva gömda och förseglade intill ändens tid. Många skola varda pröfvade och renade och luttrade, och de ogudaktiga skola förblifva ogudaktiga, och inga ogudaktiga skola akta däruppå, men de förståndiga skola akta däruppå» (Dan. 12: 9, 10). Detta öfverensstämmer med de skriftställen, som vi redan anført, och det visar, att de ogudaktiga ej skola akta på budskapet om Kristi återkomst, men de förståndiga skola akta därpå.

Och i Matt. 24: 44—51 säger Kristus: »Fördenskull varen ock I redo; ty den stund I icke menen, kommer Människosonen. Hvilken är nu den trogne och kloke tjänaren, hvilken hans herre har satt öfver sitt husfolk för att gifva dem deras mat i rätt tid? Salig är den tjänaren, hvilken

hans herre finner så görande, när han kommer. Sannerligen säger jag eder: Han skall sätta honom öfver alla sina ägodelar» (v. 44—47).

Detta är den ställning, som den trogne och förståndige tjänaren intager. När Kristus kommer, finner han honom gifvande husfolket »mat i rätt tid». Vi ha redan påpekat, hvad som menas härmed, nämligen att predika sådana sanningar, som äro tillämpliga på den närvarande tiden. Och hvad kunde vara närvarande sanning, »mat i rätt tid» strax före Kristi återkomst, om icke det, som angår tidens tecken, profetiornas uppfyllelse och den annalkande domen? Sammanhanget visar också, att detta är den »mat i rätt tid», som den kloke tjänaren gifver husfolket. Detta framgår vidare af hvad den onde tjänaren säger, hvilkens arbete är helt motsatsen till den kloke tjänarens. »Men om den onde tjänaren säger i sitt hjärta: min herre dröjer, och han begynner slå sina medtjänare och äter och dricker med de druckna, så skall den tjänarens herre komma den dag han icke väntar och den stund han icke vet och hugga honom i stycken och gifva honom hans lott bland skrymtarne. Där skall gråten och tandagnisslan vara» (v. 48—51). Den onde tjänaren säger, att Herren dröjer att komma, d. v. s. att hans ankomst är ej nära för dörren, hvilket däremot den trogne tjänaren betygar, att den är. Öfver den onde tjänaren kommer därför Herren helt oväntad och förgör honom. Detta visar således ytterligare, att det skall finnas två klasser af människor, när Herren kommer; den ena klassen undervisar troget folket om tidens tecken, den andra motstår detta verk och söker bevisa, att Herrens ankomst icke är nära.

5. *Detta varningsbudskap skall förkunnas för endast ett släkte, och sedan skall Kristus återkomma.*

Gud varnar ingen, som ej behöfver varnas. Följaktligen varnar han det släkte, som lefver, då de händelser varningen gäller förestå. Så var det på Noas tid och vid andra tillfällen. Gud varnar ej ett släkte och sedan det gått ur tiden låter sina domar drabba det efterkommande släktet. Men samma släkte, som hör varningen, skall äfven lefva och se hans domar gå i fullbordan. Först gifvas tecknen, och sedan förkunnas budskapet, grundadt på dessa tecken. Sedan Kristus framställt de tecken, som skola bebåda hans tillkommelse, säger han i Matt. 24: 32: »Men af fikonsträdets lären en liknelse. När dess kvist redan har blifvit mjuk, och löfven hafva spruckit ut, då veten I, att sommaren är nära.» Ja, när vi se löfven spricka ut, då veta vi alla, att sommaren är nära. »Likaså äfven I, när I sen allt detta, så veten, att det är nära för dörren» (Matt. 24: 32, 33). När skola vi lära denna liknelse? Jo, när vi se alla dessa tecken.

Den tid, om hvilken Kristus här talar, är således den tid, då dessa tecken visa sig. Lukas återgifver hans ord sålunda: »Men då detta begynner ske, resen eder upp och upplyften edra hufvud, ty då nalkas eder förlossning» (Luk. 21: 28). När är det, som förlossning nalkas? Jo, »då detta begynner ske», och: »Likaså äfven I, när I sen detta ske, så veten, att Guds rike är nära» (v. 31). Det är således den tiden, då de omtalade tecknen sker, som här omtalas. Kristus säger, att när dessa tecken ske, då kunna vi *veta*, att hans tillkommelse är »nära», ja, »nära för dörren». I den

följande versen säger han oss, huru nära den är: »Sannerligen säger jag eder: Detta släkte skall icke förgås, förrän allt har skett» (v. 34). Hvilket släkte? Icke det, som han talade till, såsom somliga mena, utan det släkte, om hvilket han talade och som skulle se tecknen gå i fullbordan. Att han begagnar uttrycket »detta släkte» bevisar ej nödvändigtvis, att han åsyftade det släkte, till hvilket han talade. Det är vanligt i profetiska framställningar, att det, som skall blifva, omtalas såsom om det vore.

Men låt oss nu ägna någon uppmärksamhet åt hvad som skulle ske i de yttersta dagarna, i våra dagar. Detta skulle ej ske i hemlighet. Det är väl bekant, att under sista halfva århundradet eller mera har funnits ett folk, som varit sysselsatt med att förkunna budskapet om Herrens återkomst. Detta folk har mött bittert motstånd; det oakadt har det stadigt tillväxt och troget fortsatt att varna världen med hänsyn till kommande händelser. Under tiden hafva milliontals sidor af böcker och småskrifter, som afhandlat ämnet, blifvit såsom löf om hösten spridda öfver snart sagdt hela världen, och för närvarande finnas hundratusentals själar, som vänta Kristi snara återkomst.

Och detta budskaps förkunnande skall vara tillräckligt omfattande och långvarigt för att uppfylla profetiorna och varna världen. Aposteln säger, att Noa »fördömde» världen genom sin predikan och sitt handlingssätt (Ebr. 11: 7; se äfven 2 Pet. 2: 5). Och dock var det ingen, som bistod honom i det verk han utförde; nu däremot äro tusentals personer sysselsatta med budskapets förkunnande. Då funnos ej tryckpressar, så att Noa

kunde trycka sitt budskap; nu äro en mängd sådana i olika delar af världen ständigt sysselsatta i Herrens verk. Noa hade icke ens en bibel såsom vi; nu är bibeln spridd i milliontals exemplar öfver hela världen. Då funnos ej järnvägar och ångbåtar; nu kunna vi på helt kort tid göra en resa omkring hela världen. Om en enda man utan några som helst hjälpmedel kunde varna den då varande världen, huru mycket mer skall icke det budskap, som nu förkunnas, varna världen i detta släktes tid. När Herren kommer, skola människorna därför vara utan ursäkt. De skola ej kunna säga, att de ej blifvit varnade. De kunna säga, att de icke trodde den varning de hörde. Så kunde äfven de, som lefde i Noas dagar, säga, och så kunna alla andra säga, som förkasta Herrens varning, men därmed äro de ej ursäktade.

Käre läsare, öfverväg detta noga! Gifver du ej akt på tecknen, som visa, att Kristi tillkomelse är nära, och ägnar du dem ej din uppmärksamhet, så kunna de uppfyllas inför dina ögon, utan att du vet något därom, just därför att du ej tillräckligt studerat din bibel rörande detta ämne. Må Herren få hjälpa dig att uppvakna och inse din ställning, innan det blir för sent att omfatta den närvarande sanningen!

Låt oss se saken, sådan den är. Kristus skall snart uppenbaras. Tecknen uppfyllas öfverallt omkring oss. Varningsropet ljuder öfver världen. Ett folk, som väntar Kristi återkomst, utsamlas från alla nationer. Domen och de yttersta plågorna skola snart drabba världen. Men världen är försänkt i sömn. Den världsliga kyrkan inbillar sig, att en gyllene tidsålder förestår. Läsare, må du

under allt detta gifva akt på tecknen, hörsamma varningen och förena dig med dem, som söka varna världen och bereda vägen för Kristi återkomst.

Säger du kanske, på samma gång du medgifver, att dessa ting äro sanna, att om vi blott tro på Kristus, skola vi blifva frälsta, antingen vi tro på dessa ting eller icke. Om så, då bedrager du dig själf. Vi kunna af det förflutna inhämta en viktig lärdom rörande denna fråga. Gud sände Noa att varna det släkte, i hvilket han lefde. Denna varning var då en närvarande sanning för den tidens människor, men de förkastade den såsom betydelslös och gingo förlorade, medan Noas budskap visade sig vara från Gud. En kort tid därefter sände Gud genom Moses ett annat särskildt budskap, innehållande nya sanningar. Äfven han mötte det mest hårdnackade motstånd, till och med från Guds utvalda folk. Se 4 Mos. 16:de kap. Men hade man frågat dessa människor på Moses' tid, hvad de tänkte om Noa, så skulle de ha svarat, att de hade den starkaste tro på honom och det verk han utförde.

Orsaken till detta är ej svår att förstå. Sedan ett verk blifvit utfördt, uppoffringarna gjorda, motståndarna nedtystade, segern vunnen och handlingerna bevisat verket vara af Gud, då är det en lätt sak att erkänna den segrande sanningen; det kostar då ingen uppoffring och ingen tro att anamma den.

Så äfven när Herren sände Elias, Jeremias och andra profeter. Folket motstod och förföljde dem. Likväl hade man stor tro på Noa, Moses och alla profeter, som lefvat förut. Och sedan profeterna förkunnat sina budskap och beseglat

den på sin tid närvarande sanningen med sitt blod, så ha efterföljande släkten insett, att de voro Guds tjänare och ha ej nog kunnat prisa och upphöja dem. Härom säger Jesus: »Ve eder, I skriftlärd och fariseer, I skrymtare, att I uppbyggen profeternas grafvar och pryden de rättfärdigas grifter och sägen: Om vi hade lefvat i våra fäders dagar, skulle vi icke hafva varit delaktiga med dem i profeternas blod» (Matt. 23: 29, 30). De sade skrytsamt, att om de lefvat i sina fäders dagar, så skulle de nog ha trott deras budskap och lidit med dem. Men se, just dessa människor döda Guds Son! De hade stor tro på alla Guds tjänare, som lefvat före dem, och på det verk de utfört; men när det blef fråga om deras egen tid, då gjorde de, hvad sanningens motståndare, som lefvat före dem, hade gjort — de ställde sig på den populära sidan, där de sluppo uppoffring och förföljelse. Deras tro rörde sig helt och hållet om det, som andra under flydda tider hade lidit och dött för. Men för det viktiga verk, som angick deras egen tid, voro de blinda. De trodde, att deras tro på Guds verk i det förflutna skulle frälsa dem. Hvad Jesus själf angick, så visste de ej, hvarifrån han kom. Och om Johannes' verk var af Gud eller af människor, det kunde de icke säga. Men Moses och profeterna trodde de på, och det ansågo de vara nog. Deras fäder hade blifvit frälsta genom att tro på profeterna, och då kunde äfven de blifva det. Just härutinnan bedrager man sig själf. Om en människa tror på allt Guds verk under det förflutna, men förkastar det verk, som särskildt tillhör hennes egen tid, så skall äfven Gud förkasta henne. Tron på den »närvarande sanningen», den tro, som leder män-

niskorna att lyda sanningen och att offra sina lif, sina ägodelar och sitt inflytande för den — en sådan lefvande tro är frälsande.

Den sanna tron uppenbarar sig i goda gärningar. »Tron utan gärningar är död.» Då Gud har ett särskildt verk att utföra bland människorna, fordrar han, att de skola hafva tro på detta verk, som skall utföras i deras egen tid och i hvilket de kunna deltaga — icke ett verk, som blifvit utfördt af andra under någon förfluten tid och som nu ej kräfver deras sympati och bistånd. Tron på *den närvarande sanningen, Guds närvarande verk*, den tro, som uppenbarar sig i handling, är en biblisk tro.

En död församling eller namnkristna hafva alltid trott på de Guds tjänare, som lefvat i det förflutna, medan de föraktat och förföljt dem, som utfört det Guds verk, hvilket angått deras egen tid. Käre läsare, se till, att du ej begär samma ödesdigra misstag! Hur mycket vi än mena oss tro på Kristus, på hvad han gjort för oss, då han var här på jorden, skall det likväl icke gagna oss, om vi förkasta den gudomliga sanning, som angår den närvarande tiden. Och vi ha visat, att budskapet om Kristi tillkommelse och en särskild beredelse för denna stora händelse är i våra dagar *närvarande sanning*.

Herren kommer! — Må det ordet
Väcka upp oss ur vår död,
Att vårt hjärta, som är vordet
Stelt och hårdt i syndens nöd,
Må försmälta, ja, försmälta
Utaf Jesu kärleks glöd.

Han, som fordom kom till jorden
Fattig, ringa såsom vi,
Som i allt är frestad vorden
För att kunna stå oss bi,
Si, han kommer uti ära
Att all världens konung bli.

Herren kommer! När och fjärran
Höres förebud därtill;
Men den nådefulle Herren
Ån en dag oss gifva vill,
Och han beder, hör han beder:
Sökningsdagen ej förspill!

Herren kommer — må det äfven
Stärka tålamod och hopp!
I, som för hans ankomst bäfven,
Stannen i ert syndalopp!
Men I trogne Herrens vänner,
Lyften edra hufvu'n opp!

Och med himlens fröjd framför oss
Må vi glädja oss förvisst;
Herren ser oss, Herren hör oss
Och gör slut på all vår brist.
Herren kommer! Herren kommer!
Ja, kom snart, o Jesu Krist!

Från *Skandinaviska Förlagsexpeditionen* erhållas bl. a. följande litteratur:

Den stora striden mellan ljus och mörker i den kristna tidsåldern. Af *E. G. White*. Illustrerad. 648 sidor. Klotband kr. 5: —.

I den store Läkarens fotspår. Af *E. G. White*. Illustrerad. 544 sidor. Klotband kr. 5: —; klotb. o. guldsnitt kr. 6: —; skinnband kr. 8: —.

Kristi liknelser. Af *E. G. White*. Illustrerad. 436 sidor. Klotb. kr. 4: —; klotb. o. guldsnitt kr. 5: —; skinnband o. guldsnitt kr. 6: 50.

Vägen till Kristus. Af *E. G. White*. Illustrerad. 192 sidor. Klotb. kr. 1: 50.

Jesu profetior eller vår Frälsares och profeternas förutsägelser fullbordade. Af *J. G. Matteson*. Illustrerad. 672 sidor. Klotb. kr. 5: —.

Kyrkans strid och slutliga seger. Af *S. F. Svensson*. Illustrerad. 255 sid. Klotb. kr. 3: 50.

Frälsning och förtappelse. 80 sidor. 50 öre.

De två förbunden. 32 sidor. 25 öre.

Den rike mannen och Lasarus. 32 sidor. 20 öre.

Millenniil dagning. 40 sidor. 15 öre.

Den närvarande sanningen. 32 sidor. 10 öre.

Världshistorien i profetian. 24 sidor. 15 öre.

95 teser i den kristna sabbatsfrågan. 16 sidor. 5 öre.

Bibels trovärdighet. 16 sidor. 5 öre.

Det tusenåriga riket. 16 sidor. 5 öre.

Hälsans hemlighet. 24 sidor. 25 öre.

Dessutom ett rikt urval af småskrifter, afhandlande olika bibelämnena samt nykterhet och hälsovård.

Tidens Tecken. Illustrerad religiös tidskrift. Utkommer två gånger i månaden.

Prenumerationspris: helt år kr. 2: —, halft år kr. 1: 20, ett kvartal 70 öre. Profnummer på begäran gratis.

Adressera: **Skandinaviska Förlagsexpeditionen,**
Kungsgatan 34, STOCKHOLM.

Pris 10 öre.

Stockholm, Nya Tryckeri-Aktiebolaget 1911.

www.books2ebooks.eu